

Sınıf Mücadelesi

Aylık
işçi gazetesi

1 Ocak 2016
Sayı: 211

Fiyatı: 1.5 TL

BÜTÜN ÜLKELERİN İŞÇİLERİ, BİRLEŞİN!

Mücadeleden başka yolumuz yok!

Asgari ücret, büyük reklam kampanyası sonucunda net 1.300 lira olarak açıklandı. Asgari Geçim İndirimi (AGİ) eklendiğinde, 127 liraya kadar artıyor. İşçilere, AKP'nin “yeni yıl hediyesi” olarak sunulan asgari ücret, 7 milyonu aşkın işçinin doğrudan, geri kalan tüm emekçileri de dolaylı olarak etkileyecek. Her şeyden önce küçük işyerlerinde ve kaçak çalışan ya da sigortasız işçi çalıştıran patronlar, AGİ'ni asgari ücretin üstüne eklemeyecek. Üstelik, altıncı ay zammı da belirlenmedi.

BİZ KİMİZ?

Bugün kapitalist topluma egemen olan anlayış sömürücü, ırkçı, gerici, baskıcı ve cinsiyetçi zorbalığa dayanmaktadır. İnsanlık için tek çıkış yolu komünizmdir. Bu siyasetin, Stalinizmin politika ve uygulamalarıyla ortak bir yönü yoktur.

Sınıf Mücadelesi, işçi sınıfı tarafından uluslararası düzeyde kurulacak bir komünizmden yanadır; Stalinizmin "Tek Ülkede Sosyalizm" hayaline karşılık, komünizmin uluslararası bir düzeyde mümkün olacağını savunur.

Sınıf Mücadelesi, insanlığın kurtuluşu olan komünizmi, kadın ve erkeklerin her türlü sömürü ezme-ezilme ilişkisinden, ayrımcı uygulamalardan kurtuluşu olarak anlar. Başta Kürt ulusu olmak üzere ulusların kendi kaderlerini tayin hakkını savunur.

Sınıf Mücadelesi, kapitalistlerin kârı uğruna işçilerin sömürülmesine hizmet eden burjuva devlete, meclise, mahkemelere, orduya ve polise karşıdır.

Sınıf Mücadelesi, sendikaların devletten bağımsızlığını ve sendika içi demokrasiyi savunur. İşçilere ihanet eden sendika bürokratlarına karşı mücadele eder; sendikaların yeniden birer işçi örgütü haline gelmelerini savunur.

Sınıf Mücadelesi, tüm işçilerin, emekçilerin ve yoksulların öz çıkarlarını savunacak ve işçi sınıfına dayanan devrimci bir işçi partisinin kurulmasını amaçlar.

Sınıf Mücadelesi, uluslararası işçi sınıfının partisi olacak olan IV. Enternasyonal'in yeniden kurulmasını savunur; bu amacı paylaşan devrimci örgütlerle birlikten yanadır.

Sınıf Mücadelesi'nin savunduğu görüşler bunlardır. Bu nedenle bu gazeteyi savunanlar Troçkisttir. Marks, Engels, Lenin ve Troçki'nin geleneğine bağlıdır; enternasyonalist komünistlerdir.

Başyazının devamı:

Bu seçim vaadiyle hem kendisini hem de patronları biraz zora sokmuş gibi görünen hükümet ve bürokratlar, aslında tam aksini yaparken göz boyamayı başardılar.

Bugüne kadarki en yüksek zamlardan biri yapılmış olsa da asgari ücret, işçi sınıfı için yoksulluk ücreti olmaya devam edecek. Türk-İş dört kişilik bir ailenin sağlıklı ve yeterli beslenebilmesi için yapması gereken gıda harcaması tutarını (açlık sınırı) 1.385 lira, giyim, kira, elektrik, su, yakıt, ulaşım, eğitim, sağlık ve benzeri ihtiyaçlar eklendiğinde (yoksulluk sınırı) 4.512 lira, bekâr bir çalışan için 1.682 lira olarak hesapladı. DİSK, aynı rakamları 1.400 lira ve 4.500 lira olarak açıkladı. TÜİK ise asgari ücrete üç rakam önermişti: Ağır işte çalışanlar, (AGİ eklenerek) net 1.599 lira, orta ağır 1.427 lira ve hafif işte çalışanlar için net 1.326 lira. Açıklanan ücret, tüm rakamlardan düşük!

Aslında asgari ücret, patronlar hiç zahmet etmeden, devlet eliyle ücretleri düşük tutmanın yolu. Eğer işçiler, ücretleri için patronlarıyla mücadele etselerdi, grev yapabilselerdi, ücretleri daha yüksek olacaktı. Bunu sendikalı işyerlerinde, metal işkolunda yaşayarak, gördük.

Geçmiş de bunu gösteriyor. Asgari ücret 1978, 1999 ve 2004'te en yüksekteydi. Sonraki yıldan beri, grev yasakları ve greve çıkma sayısıyla orantılı şekilde düşüyor. İşçiler, mücadele edemedikleri için ürettikleri zenginlikten pay alamıyor. Örneğin 2015 yılında kişi başı aylık milli gelir 2.129 lira deniyor, buna karşın açıklanan asgari ücret, yarısından biraz fazla.

Milyonlarca işçiye gitmeyen bu fark, bir avuç patronun kasalarını şişiriyor. Çünkü bu düzen emek sömürüsü üzerine kurulu. İşyerlerinde, işçilerin sırtından üretilen zenginlik olmazsa, düzen de olmaz, acımasızlığı da.

Asgari ücret artışı için hükümet patronlara epeyi dil döktü, paranın çoğunu da karşılayacak. Kalanı da işçilere enflasyon ve işsizlik olarak geri dönecek. Çünkü hükümet, 270 liralık ek artışın, 110 lirasını bir yıl boyunca ödeyeceğini açıkladı. Eğer işçi asgari ücret alıyorsa. Bu da patronlara, tüm ücretleri, asgari ücrete indirme ya da yüksek ücretli işçiyi çıkarıp asgari ücretten işçi alma olanağı vermek demek. Öyle de olacak!

Üstelik bu zammın karşılığı olarak, kıdem tazminatları yeniden gündeme getirildi. Patronlara, işçilerden kestikleri tazminat parasının üstüne yatmaları için hemen işe girişilecek. Yine de patronlar memnun değil. Çünkü patronlar, işçilere vereceklerini sadece kendileri karar vermek istiyor ve de işçilerin bir kaç ay dahi olsa geçim derdinden kurtulmasını, biraz olsun rahat etmesini istemiyor.

Her şeye rağmen artış; emekçilere ne kadar rahatlama sağlayacak?

Seçim oldu, bir daha seçim oldu. Bombalar patladı, insanlar parçalandı, çatışmalar, iç savaşa dönüştü. Siyasilerin savaşa dahil olmak için izledikleri siyaset gittikçe tirmanıyor. Tüm bunlara rağmen patronlar, kasalarını doldurdu. Fabrikalarda, madenlerde, inşaat alanlarında ölümüne çalışma hız kesmedi; patronlar büyüdü, büyüdü. Emekçiler, hala kendilerine iyi bir iş ve yaşam olanağının gelmesini istiyor.

İstemek ve siyasilerden beklemek hiç bir şeyi getirmeyecek. Bunu en iyi bilen Renault işçileri. Onlar, ne seçimi ne sendikayı ne patronu ne de yasaları beklediler. Tecrübelerinden yola çıkıp örgütlendiler, sadece 12 gün birlik olup baskıya dayanmaları yetti. Kimseye minnet etmeden istediklerinin çoğunu aldılar, Türkiye'nin en büyük patronunu ve hatta en büyük patron örgütünü yola getirdiler.

Renault işçileri, tüm emekçilere yolu gösterdi. Önümüzdeki yılın, tüm emekçilerin onların açtığı yoldan yürüdüğü bir mücadele yılı olmasını diliyoruz. (31.12.2015)

Emekçinin Gündemi

Yolsuzluktan paralele düzenin iğrenç ilişkileri ortaya dökülüyor!

Yılın son ayının geçmişi, felaketlerle dolu. Osmanlının son dönemindeki Sarıkamış faciası, Maraş katliamı, Roboski katliamı, hep bu ayda oldu.

Erdoğan ve çevresinin kibirli iktidarının yolsuzluk çamuruyla bulanmış olduğunun ortaya dökülüşü de bu günlerde olmuştur.

Eski geçmişte yaşananlar, tarih kitaplarında, medyada çoktandır çarpıtıldı. Genç kuşaklara, çarpıtılarak aktarılıyor. O kadar ki, Çorum katliamının sorumlularından olan kişi, bugün meclis başkanlığı koltuğunda oturuyor.

Ancak AKP ile Güleciler arasındaki kavga nedeniyle ortaya dökülenler, henüz bitmediği gibi çarpıtmak da giderek zorlaşıyor.

Tıpkı Ermeni olduğu için öldürülen Hıran Dink'in katillerinin ortaya çıkışı gibi. Bugüne kadar, aradan geçen yıllara ve ailesinin tüm talebine rağmen, üst düzey bürokratlar, siyasi sorumlular yargı önüne çıkmamıştı.

Aralarındaki kavga o kadar büyüdü ki, bürokratlar yargılanmaya başlandı ve gerçekler ortaya çıkıyor. Hırant Dink'in, derin devlet tarafından yani Gülecilerin doğrudan çabaları ve Erdoğancılarının görmezden gelmeleri sonucunda katledildiği netleşiyor.

Bu davada yaşanan sürecin bir benzeri, eğer aralarında bir anlaşma olmazsa, Erdoğan ailesine ve bakanlarına

yönelik yolsuzluklarda da yaşanabilir. İşte bu nedenle AKP, iktidar gücünü kullanarak, polisi, MİT'i, maliyeyi, mahkemeleri, meclisi, harekete geçirip dört koldan önlem alıyor, düzenleme yapıyor.

“Her isteği verilen” Gülen, artık “terörist”. Devleti yıkmak isteyen silahlı örgüt lideri.

Siyasi iktidar, işine geldiği gibi düzenle, kurallarla oynuyor, değiştiriyor. İstedikini önemli, istemedikini önemsiz ilan ediyor. Hukuktaki suç tanımlarını istediği gibi değiştiriyor. Mali kuralları bir şirkete el koyacak biçimde düzenliyor ya da bu şekilde uyguluyor. Bu düzende güç kimde ise tüm yasalar, kurumlar, her şey onun yararına işliyor. Hatta yeni bir düzenleme yapılmasa bile böyle oluyor. Böyle bir ortamda, haklı olmak, adalet beklemek, eşitlik istemek boş bir hayalden öte değil!

Erdoğan, bakanlar ve çocukları, her şey ortaya çıkmasına rağmen, yolsuzlukları yanlarında kâr kaldı. Erdoğan'ın “helal para yememiş” oğlunun TÜRGEV'i, işini daha da büyüttü. Gülecilerin çekilmek zorunda kaldıkları yerleri onlar doldurdu. Başkanı, kendinden o kadar emin ki, vakfa “GÖTÜRGEV” lakabını takan Kılıçdaroğlu'na “gelsin bize bağış yapsın” diyecek kadar rahat.

Siyasetçiler, patronların hizmetindeki kişilerdir. Bu

toplumu ayakta tutan para fabrikalarında, üretim alanlarında işçiler tarafından üretilip patronların kasalarında birikiyor. Siyasatçılar, rüşvet alıyor ama ya verenler! Üstelik, ne için veriyor!

Bir patron, başbakana, bakanlara, ancak makineyle sayılabilecek kadar çok rüşvet veriyorsa, kim bilir ne kazanıyor? Bunu soran çıkmadı. Rüşvet vermekle suçlanan patronların adları, iki gün gündemde kalmadı. Çünkü onlar, medyanın da sahibi ya da sahipleriyle iş bağlantısı var. Hiç bir şeyleri yoksa, aynı sınıfın üyesiler, aynı yolun yolcuları.

Türkiye gibi ülkelerde, büyük patronlar, rüşvet yiyen siyasetçiyi, bürokrati istiyor ve destekliyor. Çünkü kendisi de bu yolla patron olmuş, iş görüyor!

Güleciler, işte tam burada Erdoğancılarla çatıştılar. Her ikisi de rant dağıtma işinin kendi aracılığıyla yapılmasını istedi. Pazar ve olanaklar artarken, fazla sorun çıkmadı ama dünya krizi ve Arap baharı nedeniyle pazar daralınca, birbirlerine düştüler.

Tüm bu ve benzeri kavgalar, emekçilerin var ettiği zenginliğe el konulması için yapılıyor. Emekçilerin, kendi emeklerine sahip çıkmasının zamanıdır. (31.12.2015)

Üniversitelerde neler oluyor?

Ankara Üniversitesi, ardından ODTÜ ve Hacettepe Üniversitesi benzer olayları yaşadı.

Ankara Üniversitesi'nin öğrencileri, siyasal İslamcı grupların örgütlendiği bazı öğrenci topluluklarına karşı tavır alınca, İslamcı gruplar hemen "mağdur" olduklarını ve mescitlerine saldırıldığını öne sürdüler.

Sonraki günlerde, ODTÜ'de mescidin yetersizliğini ileri süren bir grup öğrenci, namazı öğrenlerin basket sahasında kıldı. Buna itiraz eden öğrencilerle tartışma başlayınca, kameralar açıldı ve "Namaz kılanlara saldırıyorlar!" haberleri geçildi. O sırada mescitte namaz kılan bir öğrencinin mektubunun internet ortamına düşmesi ile gerçeğin öyle olmadığı ortaya çıktı. Mescidi bahane edip provokasyon yapan grupların, mescitlerde radikal İslamcı örgütlerin afişlerini astıkları ve bunlar ile bağlarını gizlemedikleri de ortaya çıktı.

Ancak gerçekler medya aracılığıyla çarpıtıldı; bir AKP milletvekili, televizyonda, "Cizre'ye nasıl girildiye,

ODTÜ'ye de öyle girilir" diye tehdit etti, siyasi kampanya hala sürüyor.

Ardından Hacettepe Üniversitesi karıştı. Dışarıdan gelen bir gurup ülkücü, önce bir öğrenciyi bıçakla yaraladı. Özel güvenliğin gözetiminde vahşice katledilen kadınların isminin yazdığı duvarlara hakaretler yazdı. Soma, Ermenek ve Şırnak'ta ölen maden işçilerinin isimlerinin yazdığı duvardan Ermenek ve Şırnak'ı karaladılar. Anlaşılan Karaman'ın bir ilçesi olan Ermenek'i bile doğuda zanneden bu zihniyet için, ölenlerin Türk olmadığı herhangi bir iş cinayetinin önemi yok! Ertesi gün solcu öğrenciler, tepki olarak yürümek isteyince, okula TOMA ve çevik kuvvet geldi; faşistler, polisle birlikte gazlı, sopalı, bıçaklı, solcu öğrencilere saldırdı.

Peki bütün bunlar neden peş peşe yaşandı? 12 Eylül darbesiyle üniversite gençliğini, baskı altında tutmak için oluşturan YÖK'ün baskısından kurtulamayan üniversitelerin durumu ortada. Bütün politik çalışmalar baskılanıyor, öğrenciler

fişleniyor, faşist gruplar tarafından öldürülüyor. Üniversitelerden neredeyse dünya standartlarında hiçbir bilimsel çalışma çıkmıyor. Üniversiteler, yeni zengin islamcılarının, sözde aydınlarının ve çocuklarının iş ve kariyer kapısı oldu. Tıpkı geçmişte kemalistlerin olduğu gibi! Ek olarak sanayi-bilim işbirliği çerçevesinde ve devletçe desteklenen araştırmalar üzerinden, çok büyük paraların kazanıldığı ekonomik zenginleşme işleri görülüyor. Sayıları kabaran kadrolar, dinci, siyasal İslamcı ve açık açık İŞİD gibi örgütleri destekleyen öğretim görevlileri ve öğrencilerle dolduruluyor.

Hala kemalist kadroların hakim olduğu ve çocuklarının tercih ettiği üniversiteler hedef tahtasında.

Bu olaylardan ve süren karalama kampanyasından sonra, cumhurbaşkanı, istediği rektörü atayabilir. Bu sayede kadrolaşma hızı artacak. Görünen o ki üniversitelerde eli palalı faşistler, dinci gericilere koltuk verme görevinde. (25.12.15)

Sağlık ne hale dönüştü!

Sağlıkta dönüşümün başlıklarından biri olan "performansa dayalı ek ödeme" sistemi, ortaya günde 100 hastaya bakan hekimler ve hastane koridorlarında sıra beklemekten mahvolan hasta ve hasta yakınları yarattı.

Dünya sağlık örgütü tarafından belirlenen, bir hastaya bakmak için gereken süre ortalama 40 dakika iken günde 100 hastaya bakmak zorunda

kalan hekimler her hastaya yalnızca 5 dakikada ayırabiliyor. Bu da sağlık hizmetini şuna indiriyor: Tahlil yazma ve sonuçları göstermek için yeniden randevu alma. Git gide niteliksizleşen sağlık hizmeti, hastalarda öfkeye sebep oluyor. Bu öfkenin ilk mağduru elbette ki hekimlerin kendisi!

Son 5 yıl içerisinde hekime şiddet arttı, ancak artık sadece hekimler değil sağlık

alanında çalışan herkes tehdit altında. Son dönemde eczacılara saldırılar oldu.

Sağlık hizmetinin niteliksizliğinden ve artan pahalılığında ne hekimler ne hastalar sorumlu! Tek sorumlu var; o da kâr düzeninin kendisi. Sağlık alanına yatırım yapan patronların kâr oranlarını arttırmak için hükümetlerin yürüttüğü politikalar hastalığın asıl kaynağı. (29.12.2015)

Fabrikalardan... İşyerlerinden

Gıda

Hepimiz gelecekte kaygılıyız

Her yılbaşında olduğu gibi bu yıl da çıkış söylentileri var. Bu söylentiler sonucunda sabun hammadde üretim bölümü vardiya mühendislerinden ikisi işten ayrıldı. Zaten herkesin beklediği bir şeydi. Patron yine kendisine maliyet olarak gördüğü yüksek ücretlileri işten atarak karlılığını arttırma peşinde.

İşçi tarafında ise zaten mümkün olduğunca az işçiyle çok iş yapmak durumunda kalındığından, daha ne kadar çıkartabilir ki diye bir düşünce var.

Patron, Rusya krizini bahane göstererek yeni fabrikaya gelen yüksek ücretli işçileri hedef alabilir. Bunun için hazırlıklı olmak konusunda işçi arkadaşlarla tartışıyoruz. Fakat sorun sendikanın kaypaklığına dayandırılarak dayanaksız hale getiriliyor. Şimdiye kadar hiçbir sendika işçilerin sorunlarını çözmemiştir, işçiler kendi sorunlarını çözmek için örgütlendiklerinde ancak sorunlarını ortadan kaldırarak biraz olsun rahatlamışlardır.

Bunu arkadaşlara söylediğimizde şimdi mücadele etmek istemedikleri için bahaneler peş peşe geliyor. Her mücadele gibi bunun da olgunlaşması gerekiyor.

İşçiden çalmanın binbir yolu var!

Kasım ayı bordrolarında normal çalışma saati 225 olması gerekirken 224 saat olarak ödeme yapıldı. Fakat biz 225 saat çalıştık. Daha sonradan anladık ki 8 kasımda saatler geri alındığından dolayı bilgisayar kaynaklı bir sorun oluşmuş. Sendika temsilcilerine durumu aktardığımızda bize söyledikleri “canım her şeyi bizden beklemeyin gidip siz düzelttirin” oldu. Tabi bu söylem çevredeki birçok işçiyi rahatsız etti.

Temsilcilere karşı çıkararak görevlerini hatırlattılar. Gelen baskının yüksekliği nedeniyle zorda kalan temsilciler, durumu bildireceklerini söyleyip gittiler.

Fakat sonradan bölüm amirlerine personelden bir mail gönderilerek 8 kasım günü gece vardiyasının sabah 7 de işi bıraktığı o nedenle bir hesap hatası olmadığı bilgisini işçilere açıklanması istendi. Biz de anlattık; o gün gece saat 03.00’ü iki kez çalıştık diye. Tekrar hesaplama yapılmasını ve kayıp 1 saatimizin aralık bordrolarına yansıtılmasını istedik. Daha sonuç çıkmadı, hala beklemeyiz. Fakat işin ucunu bırakmayacağız.

İzin hakkı bile işçiyi mağdur ediyor

Üretime göre izin planlaması yapıldığından birçok işçi problem yaşıyor. Yönetim siparişlerin durumuna göre 5-

10-20 kişi izine çıksın diyerek veya planlanmış izinleri durdurarak işçileri zor durumda bırakıyor. Böyle olunca da işçilerin izinleri birikiyor. Bu yıl da biriken izinler için apar topar her vardiyadan 20 kişi izine gönderilsin dendi. Fakat vardiya amirleri ve bölüm müdürleri, rastgele kişileri seçerek izine göndermek istediler. Zaten izini olmayan birinin gelecek yıldan borçlanması yani izin kullanmaması gerekiyordu.

Makine dairesi bölümündeki işçiler hala izinleri olanları değil de hiç izini olmayanları seçen yönetime karşı çıktılar. Neyse ki sonuç aldılar da sadece izini olanlar gönderildi. Bu uygulamada izini olana da olmayana da haksızlık yapılıyor ve iki duruma da karşı çıkmak gerekiyor çünkü şimdiye kadar iznini planlayarak zamanında kullanabilen görülmemiştir fabrika tarihinde.

Fabrikada emekliliğine iki üç yıl kalmış olanlar haricinde buradan emekli olabilirim diyen hiçbir işçi yok. Hatta fabrikanın kalıcı olabileceğine veya ülkenin kalıcı olabileceğine inanç giderek azalıyor. Hiçbir işçi, geleceğinden emin değil. Bizim amacımız, işçileri kendi geleceklerini kendileri yaratmaları için ikna etmek olmalı. (Aralık, 2015)

Siyasetin Gündemi

Kürt kentlerindeki iç savaş: Kanlı ve kirli savaşa hemen son verilmeli

Diyarbakır'ın Sur ilçesinde, Silopi, Cizre ve Dargeçit Mardin'de son haftalarda daha da yoğunlaşarak devam eden iç savaş; yüzlerce Kürdün, polis ve askerinin ölümleri, yaralanması, bazı mahallelerin tamamen yıkıma uğraması, büyük zararların verilmesine yol açıyor. Sokağı çıkma yasağı yüzünden 200 bini aşkın insan, kış ortasında elektriksiz, susuz ve neredeyse aç yaşamlarını sürdürmeye çalışıyor.

Bu cinayetler, yıkımlar, acılar niçin yaşanıyor? AKP, "barış süreci" başlatmıştı ve çatışmalar durmuştu. AKP, Kürt halkına kendi dilini konuşabilme gibi bazı haklar tanımıştı ve HDP ile başlattığı "barış süreci" çerçevesinde görüşmeler yapıp Kürt halkına bir oranda özerklik vermeyi kabul etmiş gibi görünüyordu. Hatta 7 haziran genel seçimi öncesinde "kesin bir çözüm" görünümü verilip 10 maddelik Dolmabahçe anlaşmasından söz ediliyordu.

Ancak seçimden kısa bir süre önce Erdoğan, böyle bir anlaşmadan haberi olmadığını ve de bunu kabul etmediğini anlatmaya başladı. HDP eş Başkanı Demirtaş ise "Erdoğan, seni başkan yaptırmayacağız" ekseninde açıklamalarda bulunmaya başladı.

7 haziran seçiminde HDP barajı aşınca ve Erdoğan, mutlak çoğunluğu alamadığı için hayal ettiği "Başkanlık" sistemi suya düşünce, kısa sürede gerginlik artmaya başladı. Erdoğan, yolsuzluklar ve kendisi ile yakın

çevresi hakkındaki dosyalar nedeniyle Yüce Divan'a çıkarılma tehdidi altında olduğu için Başkanlık sistemi ile kendini güvence altına almak istiyor.

Erdoğan, bütün olanaklarını kullanarak koalisyon hükümeti kurulmasını engelledi ve erken seçim kararı aldırttı. Bu arada Suruç ve Ankara'da intihar eylemi bombaları patlatıldı. Kan akıtıldı. İki polisin de öldürülmesi ile ülke aniden iç savaş ortamına sürüklendi.

AKP'nin yarattığı bu iç savaş ortamı, 1 kasım erken

Erdoğan'ın son tutumları. Davutoğlu HDP ile görüşmek için randevu istedi ve hemen ardından sudan bahanelerle iptal etti. Erdoğan ise her zamanki saldırgan tavrı ile HDP eş Başkanı Demirtaş'a saldırarak onu, özerklik konusundaki tutumu nedeniyle "ihanet ve provokasyonla" suçladı.

Kürt halkının özerkliğe veya kendi öz yönetimini oluşturmaya hakkı yok mu? Tüm halklar gibi Kürt halkı da kendi öz yönetim hakkına sahiptir. Ancak, eğer Kürt halkı, HDP ve

seçiminde yeniden %49 civarında oy alıp mutlak çoğunluğu elde etmesine yaradı. Ama bunun bedeli hem Kürt halkı hem de Türk halkı için çok büyük. Yaşanan iç savaş, asıl olarak Kürt halkını etkilese de Türkiye'nin genelinde yol açtığı güvensizlik ortamı ve ekonomiye getirdiği ağır yükler nedeniyle tüm kitleleri olumsuz yönde etkiliyor. Her savaşta olduğu gibi bu savaştan da silah tüccarları gayet memnun!

Görünen odur ki AKP hükümeti, bu savaşı kısa vadede durdurmayı düşünmüyor. Bunun en somut örneği Başbakan Davutoğlu ile Cumhurbaşkanı

başka bir Kürt partisi veya oluşumu ile öz yönetimi oluşturursa, bu bölgede sömürü ortadan kalkacak mı? Adaletsizlikler, eşitsizlikler, ayrımcılık bitecek mi? Kesinlikle hayır. Bu oluşum da bir burjuva düzeni olacağı için burjuva düzeninde

ne varsa burada da olacak. Çünkü HDP bir burjuva partisi. Tüm bunlara rağmen biz devrimci komünistler, esas tercihimiz olmasa da, Kürt halkının özerkliğini destekliyoruz. Kürtlerin, diğer halklar gibi aynı haklara sahip olmaması için hiçbir neden yok.

Türkiye'deki işçi sınıfı temel olarak Türk ve Kürt emekçilerinden oluşuyor ve çok önemli boyutlarda aynı çatı altında sömürülüyorlar. Tabi ki bizim esas tercihimiz ve bizce esas çözüm; Türk emekçilerle Kürt emekçilerin birlikte oluşturacakları bir iktidar yoluyla mümkündür. (29.12. 2015)

Uluslararası Gündem

Fransa

COP21: Hollande için bir başarı ama yeryüzü için değil!

Le Bourget’de iki hafta boyunca aşırı güvenlik önlemlerinin alındığı bir ortamda 40 bin kişi uluslar arası görüşmelere katıldı: Hollande ve Fabius, COP21 şovunu gerçekleştirmek için harcamadan hiç çekinmedi. COP21, tartışılmaz bir şekilde Fransız diplomasinin bir başarısı ile sonuçlandı ve katılan tüm temsilciler, “uzlaşma için büyük yetenek ortaya kondu” diye söz ettiler. Ancak konu kabul edilen metne gelince, yeryüzü hiç de kurtulmuş sayılmaz.

Varılan sonuç anlaşması, sanayi çağına göre “sıcaklık artışını 1.5 derece ile sınırlamak için harcanan çabalara devam edilmeli” diyor. Birçok sivil toplum örgütüne göre devletlerin bu güne kadar almayı düşündüğü önlemler, ısınmayı, en iyi durumda 3 derece ile sınırlı tutabilecek.

Üstelik karbon kirliliğini 2050 yılına kadar azaltmak için, önce somut rakamlara dayanan hedeflerden söz edilmiş olmasına rağmen, “dünyadaki hava kirliliğinin zirve yapmasını engellemek için (...) mümkün olur olmaz” gibi soyut bir ifade ile yetinildi.

Son olarak ise konuşulan konulardan biri de zengin ülkelerin, yoksul ülkelere, iklim değişikliğinin neden olduğu sorunları çözebilmeleri için mali

yardım yapmaları oldu. Bu amaçla onlara, 100 milyar dolar verilmesi sözü verildi. Eskiden de bu gibi bir sürü sözler verilmişti ama hiç de yerine getirilmedi.

Aslında varılan anlaşmanın kesin bir şekilde onaylanması için bile daha çok

basamak var. Çünkü bunun yeteri kadar devlet tarafından kabul edilmesi gerekiyor. Hatta ve hatta, bu anlaşma en nihayet 2020 yılında uygulanmaya girse bile, bir ülke eğer kendine düşenleri yerine getirmek istemezse, böyle bir yetkisi olacak. Bunun için istenilen şart, bu ülkenin en az 3 yıl önce kararını duyurması.

Bu anlaşmanın, Hollande ve Fabius’ün tüm iddialarına rağmen, hiçbir yaptırım gücü yok. Üstelik bir ülke uygulamadığında ona karşı hiçbir ceza uygulanmayacak. Bunların da ötesinde yaptırım kararları olsa bile, kapitalist toplumda ekonomik kararlar, devletlerin ve toplumun denetiminin tamamen dışındadır. Devletler, iklimin denetim altına alınması için istedikleri kadar sözleşmeler, anlaşmalar imzalasın, dev şirketlerin geçerli tek bir yasaları var: Azami kâr etmek.

İşte bu nedenden dolayı, burjuvazinin politikacılarının insanlığın karşı karşıya kaldığı tehditler karşısında tek yaptıkları şey, hiçbir etkisi olmayan, COP21 şovu gibi şovlar yapmak. LO (17.12.2015)

Kâr amaçlı sağlık hizmeti hastalık demek

Geçen ay, ABD’nin en büyük özel sigorta şirketi olan UnitedHealth, kâr oranlarında kötüye gidişten dolayı Obama’nın yürürlüğe soktuğu sağlık reformu kapsamında verdiği sağlık poliçesi teminatlarında 2017 itibariyle kesintiye gideceğini duyurdu.

Bu şirket, bu yılın ilk 9 ayında zaten 4.5 trilyon dolar net kârı cebine indirdi. Ama kapitalizmde sınır yok. UnitedHealth daha fazla kâr etmek istiyor. Daha fazla kâr etmediği takdirde, halihazırda hasta olan, sağlık hizmetini alan veya gelecekte tedaviye ihtiyaç duyabilecek sigortalı insanları bu hizmetlerden mahrum bırakmakla tehdit ediyor.

Basitçe, kâr oranlarını arttırmak için UnitedHealth’in istediği şey daha yüksek miktarlarda prim kesintisi. Bu da emekçilerin cebinden sağlık harcamaları için çok daha fazla para çıkması demek. UnitedHealth, ülkedeki en geniş sigorta şirketi olduğu için böyle tehditlerden ve daha yüksek prim talebinden kolayca kurtulabilir çünkü diğer sigorta şirketleri ona uyacak ve tüm sağlık hizmetlerinin bedeli artacak.

Sağlığımıza gerçek tehdit, sözüm ona sağlık hizmeti sunan özel şirketler. Onlar bu düzenin gerçek hastalığı! Spark (12.15)

Ortadoğu'yu bombalamak sadece terörü besliyor

İngiltere Başbakanı Cameron, İngiliz Hava Kuvvetleri'nin (RAF) Irak'ta yürüttüğü bombalama harekâtına, Suriye'de genişletme hırsına arka çıkacak, azımsanamayacak sayıda meclis üyesini bir araya getirmeye uğraşiyor. En azından iki ana partinin büyük çoğunluğundan geniş çaplı bir destek almaya çalışmasının sebebi, kararın öngörülemez sonuçları olduğu takdirde tüm suçun meclisteki muhafazakar kesime kalmamasını garantilemek.

Tahmin edileceği üzere, Cameron, utanmadan, 13 kasımda Paris'teki patlamada yaralanan 300, hayatını kaybeden 129 kişinin ardından oluşan tepkiyi fırsat bilerek, yeni bir oylamaya niyetlendiğini açıkladı. Medya ise Cameron'ın bu niyetine çılgın ve telaşlı manşetler atarak, Fransa'da ve Belçika'da yaşanan saldırıların ardından Fransız anti-terör ekiplerinin Paris'in kenar mahallelerinde yaptıkları baskınları gece gündüz yayımlayarak nazikçe yardım etti. Her şey, İngiliz halkının Paris'te yaşanana benzer bir terör saldırısının hedefi olabileceği dehşetini yaşamasını sağlamak için yapıldı.

Zıvanadan çıkmış medya destekli bu kampanyaya dayanan Cameron'ın, Suriye'yi bombalama tartışmasının iki yönü var. Birincisi, Paris saldırıları, İngiltere'de de olabilir. "Son 12 ayda, polis ve güvenlik hizmetleri en az 7 olayı engelledi. Hepsi direkt ya da dolaylı olarak IŞİD bağlantılıydı" dedi ancak bu iddiasını destekleyecek hiçbir kanıt sunmadı. İkinci olarak, "İngiltere'nin kendi güvenliğini, diğer ülkelerin taşeronluğuna bırakması yanlıştır" dedi.

İngiltere'nin Suriye'de bombaladığı alanları genişletmesindeki amaç "IŞİD'i, koalisyon güçlerinin askeri desteğini de alarak geriletmek ve sonuçta tam anlamıyla yenilgiye uğratmak" ve "tüm ülkeye (Suriye'den söz ediyor) barış ve istikrar sağlamak." Hava saldırılarının devamı yönünde oy vermeleri için meclis üyelerine dağıtılan 36 sayfalık bildirin ana fikri işte bu. Bu fikirler, meclis üyelerini -ki Ortadoğu'da böyle bir askeri maceraya karşı çıkanlar arasında Cameron'ın kendi partisinin üyeleri de var- ne kadarı ikna edecek, göreceğiz.

ABD, Rusya ve Avrupa Birliği'nin sözde "iyi niyetli girişimi"; İran, Suudi Arabistan, Türkiye ve Çin'in katılımıyla gerçekleştirilen Viyana Konferansı sürecinde, uzak bir ihtimal de olsa herhangi bir politik uzlaşma halinde Cameron, kendi devletinin ordusu, koalisyon güçlerinde yer almadığı için hükümetinin gözden düşmesinden ve pazarlıkta söz hakkı sahibi olmamasından korkuyor. İngiliz şirketlerinin savaş sonrası Ortadoğu'daki yeniden paylaşımından yararlanma şansları azalacak. Bu durumda İngiliz bankaları, ABD ve Avrupa Birliği'nden rakip bankalarla nasıl rekabet edecek? Bu, Cameron'ın, Suriye'deki savaşa girmek istemesinin arkasındaki en büyük sebeplerden biri.

Geçtiğimiz kasımda, İngiltere Maliye Bakanı George Osborne'un gazetelerde "sürpriz açıklama" başlığıyla, Güvenlik Teftişi'nde ordu siparişlerinin mali detaylarıyla açıkladı. Yani, Bay "idareci" George Osborne, birdenbire orduya ileri teknoloji silah sipariş etmek için ayırması

gereken bir sürü para olduğunu halka açıkladı. Neden? Çünkü süren bir savaş var. Hangi savaş mı? "Terörle savaş" elbette! Bu da ordunun hiçbir harcamasının kısıtlanmaması hatta fahiş fiyatlara ölüm makineleri satın alınması demek!

IŞİD de, Afganistan'daki Taliban da, Libya'da çatışan binlerce militan da, durduk yere ortaya çıkmadı. Bütün bu teröristler, diğerleriyle birlikte, ABD'nin 11 Eylül saldırısından sonra İngiltere'nin desteğiyle yürüttüğü "terörle savaş" planlarının birer ürünü.

Bize göre; hangi biçimde ya da mazerette olursa olsun, Paris teröristlerinin başvurduğu yöntemlere, onlara karşı savaşmak için dahi olsa başvuran herkes işçi sınıfının düşmanı. Bu sebepten, işçi sınıfı, Cameron'un askeri harekâtına "IŞİD'ten kurtulmak" bahanesi altında kesinlikle destek vermemeli. IŞİD'in terörist yöntemlerine, Suriye ve Irak'ı bombalayarak yanıt vermek yeterince acı çekmiş ülkelerin halklarına karşı suç işlemekten, yine terörizmden başka bir şey değil. Irak ve Suriye'deki savaş alanlarından Avrupa'ya göç etmek zorunda kalmış çaresiz yüz binlerin yaşadıklarının, dayanma sınırlarının ötesine geçtiğini görmek gerek. İhtiyaçları olan son şey, daha fazla ölüm ve yıkım getiren bombalar!

Ortadoğu'daki dengesizliği sürdüren, kapitalist düzenin kendisi ve yarattığı; yoksulluk, adaletsizlik, şiddet. Zıvanadan çıkmış kapitalizmin yarattığı bu dehşete karşı kimse bağışık olmayacak. Herkesin ihtiyacına göre tasarlanmış yeni bir sosyal düzenle altüst edilene dek! WF(12.15)

Yıkılmış bir ülkede hangi siyasi çözüm?

Suriye’de kanlı çatışmaların başlamasından bu yana dört buçuk yıl geçti. 18 aralıkta Birleşmiş Milletler Güvenlik Konseyi toplantısında tüm dışişleri bakanları, bir ay içerisinde ateşkes anlaşmasının uygulanmasına karar verdi ve de çatışmalarda yer alan tüm taraflardan “sivillere karşı saldırılarını hemen durdurmaları” istendi.

Suriye El Kaide temsilcisi El Nusra gibi cihatçı silahlı örgütlerin mali ve silah desteğiyle, Esad rejimini sıkıştırıp devirmeleri için yaptıkları çabalara göz yumdular.

Bu farklı silahlı çeteler ile Esad rejimi arasındaki çatışmalar, sonuçta tüm bölgeyi istikrarsızlığa sürükledi. Ek olarak bölgede, bir tarafta Suudi Arabistan ile Katar ve onların

Doğu’daki Kürt milisler. Suriye muhalefeti, kendi arasında bölünmüş; rakip ve düşman milislerden oluşuyor.

Batılı yöneticiler, önce Esad rejimini istikrarsızlığa sürüklemek için bütün güçleri kullandılar ve bir kargaşa yarattılar. Şimdi, en iyi çözümün Esad rejiminin devamı için güçlendirmesini görüyorlar.

Bunun anlamı; 4 yıl süren iç savaş, 300 bin kişinin ölümü ve yıkımlar ve de çekilen sayısız acılar, boşuna oldu demek. Batılı güçler, şimdi yıkmak istedikleri rejimi kullanmak istiyor, çünkü Şam’a denetleyemeyecekleri bir İslamcı rejimin yerleşme tehlikesi var. Aslında onlar için en iyi çözüm; Esad’ın gitmesi ama rejimin kalması.

Esad’a bunu nasıl dayatacaklar? Batılı yöneticiler, bu sorunu çözmek için Rusya’ya baş vurdu. Bir de şu var; bu çözümü farklı cihatçı gruplara ve Türkiye ile Suudi Arabistan gibi yerel güçlere kabul ettirmek o kadar da kolay görülüyor.

İşte bu nedenden dolayı, Birleşmiş Milletler’de alınan bu kararın, 2016 yılı başında “siyasi geçiş dönemi için bir süreç” olarak kabul edilip “6 ay içerisinde bir geçici hükümet oluşturup”, 8 ay içerisinde seçime gidilmesi, bir hayalden ibaret olabilir.

Bunlardan geriye kalan şey ise “Suriye halkının kendi kaderini kendisinin tayin etmesi” nutukları, laftan ötesine geçmez. Suriye’deki kitlelerin geleceği ne Hollande, ne Obama, ne Putin ne Esad ve diğerlerinin hiç de umurunda değil. LO (25.12.2015)

ABD Dışişleri bakanı John Kerry, bu anlaşmanın “Suriye’de işlenen bütün cinayetlere son verilmesi için herkese açık bir mesaj” olduğunu belirtti. Bundan daha iğrenç olmak mümkün mü!

ABD, Suriye ve Irak’ta iç savaşı kışkırttı ve şimdi Suriye’deki kargaşaya son vermek istiyor. Hatırlatmakta yarar var: 2011’de Beşer Esad rejimine karşı başlatılan toplumsal ve siyasi hareket, iç savaşa dönüştüğünde emperyalist güçler, Esad rejiminin sarsılmasından memnundu. Suudi Arabistan, Katar ve Türkiye gibi yerel müttefiklerinin, IŞİD,

karşısında İran ile yerel çıkarlar nedeniyle var olan sürtüşmeler ekenince durum daha da çetrefilleşti.

Bölgeyi kendi çıkarları temellerinde nasıl istikrara kavuşturabilirler? Hangi yerel güçlere dayanabilirler? İşte emperyalist güçlerin sorunu bu.

ABD, 2003’te Irak’a yaptığı müdahale sonucu düştüğü bataklığa bir daha düşmek istemediği için direk müdahale etmek istemiyor. Diğer yandan Rusya ve Fransa, isteseler de direk müdahale olanakları yok. Bölgede IŞİD’e karşı gerçekten mücadele edebilecek güç; İran’ın desteklediği Esad güçleri ve de

Sınıf Mücadelesi'nin Sözü

Fransa'da bölgesel seçim: Ulusal Cephenin tırmanışı... Krizdeki kapitalist toplumun yansımaları

Fransa'da bölgesel seçimde ilk turda birinci parti olan aşırı sağcı Front National (Ulusal Cephe), 13 bölgenin altısında ve genel olarak da önemli bir farkla birinci parti oldu.

İkinci turda Sarkozy, Hollande'la ittifak yaparak, Le Pen'in partisinin başkanlıkları kazanmasını engellediler ancak Ulusal Cephe oylarını 800 bin civarında artırdı. İkinci tura tüm partiler katılmış olsaydı, Ulusal Cephe ilk turda kazandığı bölgesel yönetimlerde başkanlıkları da alacaktı.

Fransa seçimlerine, enternasyonalist komünist temellerde mücadele veren Lutte Ouvriere (LO-İşçi Mücadelesi) grubu da katılıyor. LO, geçen seçime göre oyunu yüzbin kadar artırdı ve 320 bin (%1.5) oy aldı. ***

Ulusal Cephe'nin yüzde olarak artış elde etmesinden daha önemlisi oy sayısındaki atılımdır. 2010 bölgesel seçimde 2 milyon 223 bin oy alan Ulusal Cephe, 2014 Avrupa Birliği seçiminde 4 milyon 672 bin oy almıştı. 6 Aralık 2015 bölgesel seçiminde oyunu 6 milyona çıkardı.

Ulusal Cephe'nin kaç bölge yönetimini ele geçirdiğinden daha da önemlisi, son yıllarda yapılan her seçimde oyunu hızla artışının toplumsal ve siyasi hayatta yarattığı etkidir.

Ulusal Cephe'nin oyunun artması iki farklı gelişmeye bağlı: Bir yandan, ülkede çok kalabalık bir kitleyi oluşturan ve sağa oy veren küçük burjuva sınıfın; esnafın, küçük patronların, zanaatkarların, her türlü mülk sahiplerinin, şirketlerin büyük ve küçük yönetici kadrolarının siyasi gelişimiyle ilgili. Daha önceleri, klasik sağ partilere oy veren bu kitleler, sağın farklı dönemlerinde iktidarda uyguladığı siyasetten ve yöneticiler arasındaki

koltuk kavgalarından hayal kırıklığına uğradı ve bu son seçimde kitlesel halde Ulusal Cephe'ye oy verdiler.

Uzun yıllardan beri, bir sağa bir aşırı sağa giden seçmen kitlesi var. Örneğin Sarkozy, 2007'de aşırı sağ oyları "kendine çekip" seçilmeyi başardığı için övünüyordu. Ancak son birkaç seçimden beri Ulusal Cephe, Cumhuriyetçi Parti (eski sağ UMP) oylarını "kendine çekip" büyüyor.

Bu, sağ ile aşırı sağ arasında Çin Seddi gibi bir duvarın olmadığını gösteriyor. Bu durum, hem seçmenleri hem şefleri için de geçerli. İşte bu nedenle birinci turda hezimete uğrayan Sosyalist Parti liderlerinin sağ, Ulusal Cephe'ye karşı bir kale olarak gösterip bazı bölgelerde listelerini sağa destek amacıyla çekmeleri utanç verici.

Sağ seçmen kitlesinin bir kısmının aşırı sağa kayması, toplumun gerici bir sürece kaymasının göstergelerinden biri ama en önemlisi değil. Gelecek için kötü olan, işçi sınıfı seçmenin bir kısmının, uzun zamandan beri büyük reformist sol partilere oy verdikten ve sonrasında ihanete uğradıktan sonra, hayal kırıklığı içinde Ulusal Cephe'ye yönelmesidir.

İşçi seçmenlerin hayal kırıklığı

Bazı işçilerin, onları temsil ettiğini iddia eden partilerin ihanetini gördükten sonra hayal kırıklığına uğramaları, oylarını kullanmamak biçiminde sandığa yansiyordu. Ama bu son seçimde önemli oranda Ulusal Cephe'ye oy vermek şeklinde oldu.

İşçi semtlerinde Ulusal Cephe'ye yoğun oy verilmesinin yanında, oy vermeme eğilimi de

yüksek. Oy vermeme, genelde aynı kalmakla birlikte yerel farklılık çok. Örneğin Neuilly'de (Paris'te büyük bir burjuva semti) bu oran %47.70 iken yine Paris'te bir işçi semti olan Aubervilliers'de %71.71 ve Bobigny'de %72.89 ve Lyon kentindeki işçi semti Vaulx-en-Velin'de ise %75 oldu. Üstelik bu rakamlara, seçmen listelerine kayıtlı olmayan ve daha önemlisi oy verme hakkı olmayan işçiler (göçmen kökenliler) dahil değil.

Ancak siyaset, tıpkı doğada olduğu gibi boşluktan nefret eder. İşçi sınıfına gerçek bir çözüm önerecek bir güç olmaması ve siyasi sınıf bilinci yokluğunda, Ulusal Cephe bir ümit olarak görülüyor. Bunun sebebi "şimdiye kadar hiç denemedik, bir de onu deneyelim, diğerlerinden daha kötü olamaz" diye anlatılıyor.

Ulusal Cephe'nin başarısını, son suikastlar veya "göçmen krizi" gibi güncel olaylarla açıklayanlar yanılıyor. Son olaylar katalizör rolü oynadı. Ulusal Cephe'nin büyümesi, bir süreden beri devam ediyor. Şunu hatırlatmakta yarar var: 2002'deki Cumhurbaşkanlığı seçiminde baba Le Pen, Sosyalist Partisi adayı ve o dönemin Başbakanı Jospin'i birinci turda geçerek ikinci tur için saf dışı etmişti. O tarihte de bir sürü açığı göz "sol" çevre, sağcı aday Chirac'ı desteklemenin gerekçesi olarak "Cumhuriyetçi" bir adaya oy vermenin Ulusal Cephe'ye karşı çekilmiş bir set olacağını iddia ediyordu. Ama ardından şu oldu: 2012'de Le Pen'in kızı, Marine Le Pen, Cumhurbaşkanı adayı olarak 6 milyondan fazla oy aldı. Yani Ulusal Cephe oyunu 1.6 milyondan artırdı!

Başta Komünist Parti olmak üzere reformist partiler, işçi sınıfının kızıl bayrağı yerine burjuvazinin kirli mavi, beyaz, kırmızı bayrağını sembol olarak seçtiler; işçi sınıfının

marşı Enternasyonal yerine Fransız burjuvazisinin marşı 'Marseillaise' i tercih ettiler; bütün ülkelerin proleter sınıf çıkarları yerine ulusal burjuvazinin çıkarlarını temel aldılar; devrimci fikirler yerine en iğrenç milliyetçi ve şoven fikirleri savundular. Böyle yaparak işçi sınıfının bilinç düzeyini ilerletmedikleri gibi kafa karışıklığı yaratarak bugünkü durumdan sorumlu olanların arasına katıldılar. Mitterand ve sonra Jospin iktidarı döneminde Sosyalist Parti, Komünist Parti'yi de iktidara ortak edip moral bozukluğunu iyice pekiştirdi. Sosyalist Parti, kendisine komünist diyen FKP'nin de desteğiyle patronlara hizmet etmekten hiç çekinmedi.

Bu durumda Ulusal Cephe, solun iktidarda iken uyguladığı siyaset yüzünden, işçi sınıfındaki moral bozukluğunu fırsat bildi ve hatta başta Komünist Parti olmak üzere işçi sınıfı içerisinde sol partilerin yaydığı gerici fikirleri kullanarak onları daha da aşırı uçlara itip yaygınlaştırdı.

Tüm bunlara ek olarak kapitalist ekonominin giderek büyüyen ekonomik krizi, işsizlikteki patlama ve tüm bunların kitleler arasında yol açtığı moral bozukluğu, Ulusal Cephe'ye ve yaydığı saçma fikirlere bir zemin oluşturdu. Bu saçma ve değersiz fikirler, kitlelerin bir kesiminde ümide dönüştü.

Derin bir krizin ifadesi

İşçi sınıfı içerisindeki sınıf bilincinin gerilemesinin bir sonucu olarak, emekçiler arasında Ulusal Cephe fikirlerinin yayılması, durumun daha da kötüye gitmesine yol açtı. Son bölgesel seçimde Ulusal Cephe'nin oyunun artması, kitleler arasındaki şaşkınlığı ve işçi sınıfının, sınıf bilincindeki tahribatı gösterdiği tartışılmaz.

Bütün bunların da ötesinde, kapitalist düzenin içine girdiği derin krizi gösteriyor. Bu ekonomik, toplumsal ve siyasi kriz, kitlesel işsizliğe, mali çevrelerin şimdiye kadar görülmemiş asalaklığına, toplumda had safhaya gelmiş yozlaşmaya, savaşın hızla yayılışına ve terörizmin artmasına yol açıyor.

Yaşananlar, farklı özellikler taşısa da hepsinin kökeni aynı ve birbirlerini besliyor.

Burjuvazinin parlamenter sistemi, burjuvazinin hakimiyetini medeni bir şekilde sürdürmesini amaçlıyor. Temel olarak aynı siyaseti uygulayan farklı partilerin sıra ile iktidara geldiği bir düzen ve sadece zengin emperyalist ülkelerle sınırlı. Hatta bu bile, sömürü temellerine dayanan ekonominin, şöyle böyle iyi gittiği dönemlerle sınırlı.

İşte artık bu ortam kalmadı! Seçmen kitleleri, artık o geleneksel düzen partilerine güvenmiyor ve bunun sonucu olarak, özellikle de Avrupa'da, burjuva seçim düzeninin işleyişi eskisi gibi devam etmiyor. Ulusal Cephe'nin oylarının bu kadar çok artması, sadece iki partili düzeni çıkmaza sokmakla kalmıyor, onu üç partili düzene de dönüştürmüyor. Bu aslında, bir sol bir sağ şeklindeki iki partili düzeni, son bir çare olarak Ulusal Cephe hükümeti ile değiştirme girişimi.

Burjuva toplumu, kitleleri, son bir çare olarak bununla oyalamak istiyor. Ama fazla süremez. Ulusal Cephe tüm diğer burjuva partileri gibi düzen partisi ve de diğer partiler gibi o da kapitalist düzenin hastalıklarından hiç birine çare bulamaz. Hatta tam aksine, hastalıkları daha da büyütebilir. Ulusal Cephe'nin yaptığı sıçrama, parlamenter burjuva düzenin son çırpınışı. Tepede söylenen yalanlara ve bunları gerçek kabul eden tabana dayalı burjuva parlamenter düzen, can çekişiyor.

Geleceği olmayan kapitalist düzen

Kapitalist düzen, en zengin emperyalist geçmişe ve sahip olduğu medeniyete rağmen, Fransa gibi bir ülkede bile çözüm bulamıyor. Fikirlerini tarihin çöplüklerinden alan, yani ırkçılığı, kadın düşmanlığını, ulusal sınırlar içine kapanmayı savunan; başka uluslara karşı beslenen kin üzerinde yükselen ve demokratik özgürlükleri yok eden bir siyasi partiyi, alternatif olarak görüyor.

Bütün saygınlığını ve inandırıcılığını yitiren parti liderlerinin, yaşanan bu krize çözüm olarak ağlayıp sızlanmaları ve Ulusal Cephe'ye karşı esas mücadeleyi kendilerinin yürüttüğünü iddia etmeleri, tamamen gayri ciddi. Ulusal Cephe bu hızla büyüyüp, iktidara daha da yaklaşırsa, bu siyasi parti liderlerinin ve sayıları kabarık yardımcılarının bir kısmı, Ulusal Cephe'ye boyun eğecek. Zaten şimdiden fikirde ve lafta bunu yapmaya başladılar bile.

Bu siyasetçilerin numaralarını yutmamak gerek. Bu duruma gelmesindeki sorumluluklarını, Ulusal Cephe'ye karşı mücadele ederek, iyi bir gelecek sunmada acizliklerini bilmek, görmek gerek. Kriz bataklığına saptanmış kapitalist düzende iyi bir gelecek olanağı yok. Gerçek bir geleceği sadece ve sadece işçi sınıfı oluşturabilir, çünkü kapitalist düzene karşı sonuna kadar mücadele etmekte çıkarı olan ve bunu başarma olanağına sahip tek güç odur. Kapitalist düzene son verme gücüne sahip tek sınıf, işçi sınıfıdır.

Krizin bu kadar uzun süre devam etmesi, sömürülen milyonların sefalet ve ümitsizliğe itildiğini açıkça ortaya koydu. Burjuva toplumunun ne kadar gerici ve iğrenç olduğunu göz önüne serdi. Kriz, tüm geleneksel siyasi oyunları ve kesin yargıları allak bullak etti ve burjuva parlamenter düzenin hakim olduğu dönemi bitirip, toplumun geleceği ne olacak sorusunu açıkça gündeme getirdi. Hatırlatmakta yarar var; emperyalist ülkelerde önceden yaşanan refah döneminin bedelini, bu ülkelerdeki emekçiler ve dünyanın diğer ülkelerinde diktatörlük, askeri rejimler altında sömürülen emekçiler ödemişti. Zenginlikleri de talan edildi.

Kapitalist temeller üzerinde kurulu olan toplum insanlığa bir gelecek sağlayamaz. Toplumun geleceği, işçi sınıfının ellerinde ve bunun da gerçekleşebilme hızı, işçi sınıfının bilinçlenme hızına bağlı. LO (11.12.2015)

Tarihten... Tarihten... Tarihten...

Suriye 1925, Fransa, Şam'ı bombalıyordu

1914 yılında Beyrut, Şam, Kudüs, Osmanlı çatısı altında idi ve Hristiyanlar, Yahudiler ve Müslümanlar, yüzyıllardır birlikte yaşıyordu. Dağılma sürecinde olan imparatorlukta, bir yandan Arap milliyetçileri baş kaldırmıştı diğer yandan Avrupalı kapitalist güçler çelişkili çıkarları için mücadele ediyordu.

Dünya savaşı başlayınca Osmanlı yöneticileri, Alman saflarında yer aldı. İngiliz istihbaratı, bölgede taraftar bulmak için Osmanlı İmparatorluğunu bölme sözü veriyordu. Örneğin Mekke şeyhi prens Hüseyin'e, Balfour beyannamesi ile gündeme gelen Siyonist hareketin Filistin'de ulusal biriminin oluşumunu desteklerse, büyük bir krallık verileceği sözü verildi.

Fransa ile yaptığı gizli 1916 Sykes-Picot anlaşmaları temelinde İngiltere, bugünkü Ürdün, Irak, işgal edilen Filistin ve İsrail topraklarını alacaktı. Fransa ise Suriye ile Lübnan topraklarına el atacaktı.

Suriye'de Fransız ordusu, Faysal'ı tahtan indirip yerine bir sömürge idaresi getirdi ve sonra da ülkeyi parçaladı. Çoğunluğu Hristiyanlardan oluşan Beyrup bölgesi oluşturdu ve din ve de milliyet temellerinde Suriye'yi 4 ayrı devlete ve de 2 ayrı bölgeye böldü. Yoksul azınlığı oluşturan Alevilere, Şam ve Halep'de çoğunluğu oluşturan Sunnilere

karşı destek vermeleri şartıyla, bu iki kenti bölüp 2 ayrı devlet oluşturdu. Aleviler, sömürge ordusuna alındı ve ileriki yıllarda Esad ailesinin etrafındaki Suriye ordusunun bel kemiği ortaya çıktı. Esad ailesi diktatörlüğü, hala iktidarda. İşte bugünün nedenlerinden biri 1920'de Fransa'nın uyguladığı bu iğrenç siyasettir.

Suriye'nin parçalanmasına ek olarak çok ağır vergiler dayatıldığı için zamanla büyüyen isyanlar çıktı. 1925 yılında bir Dürzü heyeti, Fransız sömürge yönetimine gidip şikayetlerini duyurmak istedi. Ama heyet üyeleri tutuklanıp sürgüne gönderildi. Bu tutuklama, bir kıvılcım oldu ve Dürzü bölgesinde genel bir ayaklanma başladı. İsyen, genç Dürzü milliyetçi lider, Sultan el-Atraş tarafından yönetiliyordu. İstekleri, Suriye'nin birleştirilmesi, demokrasi ve bağımsız bir hükümeti idi...

Ağustos başında Fransız hükümeti, sömürge ordusuna bağlı 3 bin askeri, dağlık Dürzü bölgesine isyanı bastırmak için gönderdi. Ulusalçı isyancılar, bu orduyu hezimete uğrattı. Ardından Fransa, önemli sayıda askeri güç, ağır silah, tank ve savaş uçağı gönderip isyancıları yoğun bir şekilde bombaladı. Birçok köy talan edildi, yakılıp, yerle bir edildi. Köylüler tutuklanıp kitlesel sürgüne

gönderildi. Ancak bu aşırı baskı; öfke ve isyanı körükledi...

İsyen; Şam, Humus, Hama gibi kentlere, Suriye'nin diğer bölgelerine ve hatta komşu Lübnan'ın güneyine yayıldı. Fransız ordusunun tepkisi çok acımasızca oldu. Fransız savaş uçakları, Şam'daki yoksul mahalleleri, isyancılara yardım ettiği veya sempati duyduğu şüphesiyle, feci şekilde, haftalarca bombaladı. Fransız yetkililer, Şam halkından ceza olarak üç gün içerisinde ödenmek şartıyla 100 bin lira altın para istedi. Yoksa şehir yeniden bombalanacaktı. Nitekim öyle de oldu.

Bütün emperyalist güçler bu baskıyı destekledi. Şubat 1916'da toplanan Milletler Birliği (BM'nin atası) Fransa'nın Suriye mandasını ve baskılarını onayladı...

Suriye isyanı, aylar boyunca devam etti. İsyen ve baskı, Şubat 1927'ye kadar sürdü. Fransız hükümeti isyanı bastırmak için 50 bin asker gönderdi. İsyenin bastırılması Suriye saflarında, çoğunluğu sivil 10 bin, Fransız ordusunda ise 2.500 kişinin ölümüne sebep oldu.

Sonraki yıllarda da Fransız devleti, Suriye'ye tamamen hakim olamadı. Fransız ordusu utanç verici bir şekilde Suriye'yi terk etmek zorunda kaldı. Ama terketmeden bir yıl önce Şam'ı yine bombaladı.

Sınıf Mücadelesi Yayınları - BM ICLC - London WC1N 3XX – Fiyatı: 1.5 TL / 50 p - 1 Euro
İnternet Adresi: <http://www.union-communiste.org> – <http://www.sinifmucadelesi.net>

E-mail: contact@union-communiste.org

Altı aylık (6 sayı) abone fiyatı: 9 TL/ 3 Pound. Bir yıllık (12 sayı) abone fiyatı: 15 TL/ 5 Pound.